

Doch diep in 't hart den jammer en d'ellende
Die schrijnt, wijl daar 't bewustzijn van het zonlicht leeft.
't Gemurmel van de bron, wier kristallijnen droppen
Zij dikwijls streefde met de blanke vingertoppen,
Als haar een vriendenhand geleidde naar de bron,
Ruischt als muziek, waar haar de gloed der zon
Door dorst de tong verlamt en haar de spraak beneemt.
Ze kent die melodij en 't lied is haar niet vreemd,
't Is of z' in 't ruischen steeds de eigen klacht verneemt:
Een enkel straaltje slechts van 't schoone licht der zon,
Een enk'le teug van 't helder water uit de bron.

Ach, blind en dorstig, treffend beeld
Van hen, die 't dor woestijngebied bewonen:
Verblind, gevloekt geslacht, Chams nakroost,
Chams gevloekte zonen
Voor u ook rees en schijnt der volk'ren licht en zon
Dra voere u dat licht ook tot de eeuw'ge bron.

J.

VAN EEN JONGEN DIE ZIJN WOORD NIET HIELD. *

I.

De school was uit en de kinderen begaven zich op weg naar huis. De meesten woonden in het dorp, maar enkelen moesten nog een heel eind loopen, voordat zij hun woning in het veld bereikt hadden.

Drie kinderen liepen te zamen de dorpsstraat uit. Aan het einde daarvan bevond zich een soort van plantsoen met mooie boomen en grasperken, en daar het heerlijk warm weer was, gingen zij hier op 't gras zitten, voordat zij hun weg huiswaarts aanvaardden. Zij hadden ruim den tijd. Het was Woensdagmiddag en de school begon eerst den volgenden dag. De drie kinderen waren

Piet, zijn zusje Mietje en Arie, het zoontje van den molenaar. Mietje droeg een schooltasch in haar arm, en onderwijl zij in het gras zat, zag zij vele bloempjes, die haar tot plukken uitnoodigden, waaraan zij ook voldeed. Zij stond dus weer op, liep het plantsoen rond, en waar zij een bloempje vond, plukte zij dit en lei het in haar tasch, om ze moeder te brengen en er haar meê te verblijden.

De beide jongens keuvelden met elkander.

»Hoor eens, Piet,» zei Arie, »weet je wel dat ik nog drie centen van je moet hebben.»

»Van mij?» vroeg Piet, die een stokje in de hand hield en daarmee links en rechts door het gras sloeg. »Van mij? Droom je?»

»Neen, ik droom niet. Je hebt mij drie centen beloofd.»

»Waarvoor?»

»Voor je boek. Je weet nog wel, dat je vaderlandsche geschiedenis heelemaal uit malkaâr was gevallen en al de bladzijden los hingen. Toen heb ik gezegd: als je mij drie centen geeft, dan zal ik ze weer bijeenplakken. Goed, zei je. Daarop heb ik het boek geplakt en je weer teruggegeven. Maar de drie centen heb ik niet van je gekregen.»

»O!» riep Piet uit, »dat is al zoo lang geleden! Ik heb het heelemaal vergeten. En 't mooiste is, het boek ligt weer geheel uit malkaâr, zoodat je plakken niets geholpen heeft. En daarvoor zou ik je dan nog drie centen geven! Dat kan je begrijpen! Ik geef ze je niet.»

»Maar dan houd je je woord niet,» zei Arie. »En vader zegt: een jongen, die zijn woord niet houdt, is geen knip voor zijn neus waard.»

»'t Kan mij niet schelen wat je vader zegt,» bromde Piet. »Als je mijn boek netjes geplakt had, zoodat de bladzijden niet dadelijk losgegaan waren, dan zou ik je misschien drie centen uit mijn spaarpot gegeven hebben. Nu doe ik het niet.»

»'t Staat je leelijk,» zei Arie. »Ik heb er een heelen avond werk aan gehad, en moeder knorde nog, dat ik zooveel stijfsel vermorste. 't Is mijn schuld niet, dat je boek weer uit malkaâr ging. Toen ik het je gaf, zat het vast. In elk geval, je hebt mij die drie centen beloofd. Geef ze mij nu.»

In dit oogenblik zagen de jongens de sjees van den dokter voorbijrijden. De sjees kwam uit de dorpsstraat en het paard liep hard den straatweg op. De dokter moest zeker naar een zieke.

Onderwijl de jongens keken, zag Piet dat de zweep van den dokter uit de sjees viel. In een wip sprong hij op, en terwijl Arie bleef zitten, rende Piet den weg op, greep de zweep en liep nu zoo hard hij kon de sjees achterna, om den dokter de zweep terug te geven. Gelukkig voor hem behoefde hij niet heel ver te loopen. De sjees hield voor een huis aan den weg stil, en juist toen de dokter uit het rijtuig gestapt was en het paard aan een paal had vastgebon-

den, kwam Piet bij hem en overhandigde hem het verloren voorwerp. De dokter vond dit zeer vriendelijk van den jongen, wiens wangen nat waren van het loopen, en zijn portemonnaie voor den dag halende, gaf hij hem een kwartje.

Niemand blijder dan Piet, die nu naar het plantsoen terugging. Arie was opgestaan; hij had gezien dat de dokter Piet iets in de hand had gedrukt. Zeker had de dokter hem geld gegeven. En zou Piet hem nu de drie centen betalen.

»Wat heb je van den dokter gekregen?» vroeg Arie.

»Een kwartje!» antwoordde Piet met een lachend gezicht. »Kijk eens!»

Hij liet hem het geldstuk zien en veegde met de mouw zijn voorhoofd af.

»Dat heb je makkelijk verdiend,» zei Arie, »en nu kun je mij wel die drie centen geven.»

»Ik zou je danken,» zei Piet. »Dat kwartje bewaar ik zoolang ik kan.»

»Dan ben je niet eerlijk. En weet je hoe mijn vader zulke jongens noemt, die niet eerlijk zijn?»

»'t Gaat me niet aan, wat je vader zegt.»

»Toch zal ik het je zeggen,» zei Arie.

»Vader zegt, dat jongens, die niet eerlijk zijn, op een dief gelijken.»

»Dus houd je mij voor een dief!» riep Piet uit, die rood werd van kwaadheid.

»Ja, als je mij de drie centen niet geven wilt, die ik eerlijk verdiend heb en die je mij had beloofd.»

Nu werd Piet woedend en gaf Arie onverwachts een slag in 't aangezicht. Dit liet Arie zich niet ongestraft doen en beide jongens begonnen te vechten, waarbij Piet het kwartje liet vallen. Hij staakte nu terstond het vechten en zocht naar het geldstuk.

II.

Mietje had intusschen menig bloempje verzameld en was al zoekende en plukkende bij een winkel gekomen vlak bij het plantsoen. In dien winkel werd allerlei te koop aangeboden, en Mietje had er dikwijls voor gestaan, om er naar te kijken. Daar lagen ook vele dingen, die een meisje konden be-

koren. Vooral was er een breikoker bij met mooie groene en blauwe bloempjes beschilderd. Zoo dikwijls zij nu dien breikoker zag, was de wensch in haar opgekomen er zoo een te mogen hebben. Maar zij had geen geld, en moeder had gezegd, zij moest zoo lang wachten tot St. Nicolaas of tot kerstdag. Dan zou zij er misschien een krijgen. Maar het was nu zomer, en nog zoo lang zou het duren tot het St. Nicolaas of kerstdag was. Ach, was er maar iemand, die haar zulk een mooien breikoker gaf! Hij kostte maar een dubbeltje. En hoe heerlijk zou het zijn, als zij daarin al hare breipennen zou kunnen bergen."

»Ik zal het moeder nog eens vragen," zei ze, terwijl zij weer het plantsoen inging.

Daar zag zij de jongens aan 't vechten. Gelukkig ging het gauw over, en ziende dat haar broër over het gras kroop, vroeg zij hem :

»Wat zoek je?"

»Een kwartje. Ik heb 't van den dokter gekregen en nu is 't mij uit de hand gevallen."

»Wil ik je helpen zoeken?" vroeg Mietje.

»Goed."

»En krijg ik dan wat van je, als ik het gevonden heb?"

»Wat wou je hebben, als je 't vindt?" vroeg Piet, die ijverig aan 't zoeken bleef.

»Een breikoker. Ik kan er een koopen voor een dubbeltje in den winkel daar ginds."

»Goed," zei Piet. »Als je 't kwartje vindt, zal ik je een breikoker koopen."

Arie zocht niet meê. Hij was kwaad op den jongen, die zijn woord niet hield.

»Mietje," zei hij, »zoek maar niet, want als jij het kwartje gevonden hebt, geeft hij je toch niets."

Mietje stoorde zich niet aan dezen raad, maar ging zoeken. Het duurde ook niet lang, of zij vond het tusschen 't gras, nam het, en vol vreugde gaf zij het haar broër.

»En nu ga je zeker met mij mede naar den winkel, om het kwartje te wisselen en mij den breikoker te geven?" vroeg Mietje.

»Wou je die nu al hebben?" vroeg Piet lachend. »Ik heb wel gezegd dat ik je een breikoker zou koopen, als je 't kwartje gevonden hadt, maar ik heb geen tijd bepaald.

Ik heb niet gezegd, dat ik het *dadelijk* zou doen. Wacht een paar weken of een paar maanden. In dien tijd zal ik er eens aan denken."

»Maar dat is niet eerlijk van je? Dat is valsch. Je houdt je woord niet en verdraait de meening!" riep Mietje uit.

»Heb ik het je niet gezegd, dat hij het je niet zou geven!" riep Arie uit. »Mijn vader zegt....."

»Houd je mond van je vader," zei Piet. »'t Kan me niemendal schelen. En weet je wat? Ik houd mijn kwartje. Daarmee is 't uit. Hebben is hebben en krijgen is de kunst."

In dit oogenblik gebeurde er iets dat geen van de kinderen en allermint Piet verwacht had.

Een groote hond was den slagerswinkel ingeslopen, had een kluijfe gestolen, en met dit voorwerp in zijn bek rende hij, daar de knecht van den slager hem achterna zat, de dorpsstraat door, het plantsoen in, om op den straatweg te komen. Juist op het punt, waar de drie kinderen stonden, was de weg zeer nauw, en er bleef voor den hond geen anderen uitweg, dan tusschen het drietal zijn weg te banen. Veel sneller dan ik dit schrijven kan, rende de hond voort, en met een vaart tusschen de beenen van Piet springende, deed hij dit op zulk een onzachte manier, dat hij den jongen ophief en hem met de beenen in de lucht op den grond wierp, waarna hij zoo hard als hij kon wegliep.

»Mijn kwartje? Mijn kwartje!" riep Piet uit, terwijl hij verschrikt opsprong. »Mijn kwartje is uit mijn hand gevallen!"

»Heel goed! Heel goed!" zei Arie. »Dat komt er van! Dat is je loon voor je oneerlijkheid en het niet houden van je woord. Hadt je mij de drie centen gegeven, en was je met Mietje naar den winkel gegaan, om daar een breikoker voor haar te koopen, dan zou dit niet gebeurd zijn. Zoek nu maar zoolang als je wilt. Ik zoek niet meê. Je houdt toch je woord niet, al zou je mij nog zoo veel beloven!"

Arie ging weg.

Ik kan niet zeggen, dat Arie goed handelde. Men mag geen kwaad met kwaad vergelden. Als hij meegezocht, het kwartje gevonden en het zijn schoolmakker ter hand

gesteld had, zou hij kolen vuurs op zijn hoofd verzameld hebben. En misschien zou Piet dan daardoor tot beter inzicht gekomen zijn.

Mietje bleef nog eenigen tijd en hielp haar broër zoeken, maar hoe ijverig beiden zochten, het kwartje werd niet gevonden, en met een hangend hoofd ging Piet naar huis, gevolgd door zijn zusje.

Den volgenden dag wisten al de schooljongens wat er in het plantsoen gebeurd was. Toen Piet op het plein kwam voor de school, stonden de jongens allen in groepjes bij elkander, keken en wezen naar hem, en toen hij hen naderde, ontweken zij hem. Zij wilden niet met hem spelen, gaven hem allerlei namen, slipten hem uit en riepen: »Piet is een jongen, die zijn woord niet houdt.»

Ik weet niet wat er verder met hem gebeurd is. Het schijnt mij echter toe dat het hem op zijn verderen levensweg niet goed kan gegaan zijn. Immers, hij had het vertrouwen verloren. Er was op zijn woord geen staat te maken, en wie wil met iemand omgaan, die wel belooft maar niet volbrengt wat hij belooft? Beloven en doen is twee. Voordat men iets belooft, moet men eerst berekenen, of men zijn woord kan houden, en als dit kan, houd het dan, al zou het u ook in den eersten tijd schade berokkenen. Later zult gij er toch voordeel van hebben, al was het dan ook dit: dat de menschen u hun vertrouwen schonken. En dan kan het u niet kwalijk gaan, even als zoo menigeen, die vertrouwende op Gods belofte, blijmoedig zijn weg bewandelt.

DE KETEL EN DE POES.

Een koper keteltje met water

Stond midden op een heet komfoor,
Omringd van schoteltjes en kopjes,
Van suikerpot en eierdopjes,
En met een trempot dicht er voor.
't Blonk alles door de lamp beschenen,
Die naast het groote theeblad stond;
Ook lag op tafel daar om henen
Nog veel voor meen'gen lekk'ren mond.

Het water raakte ras aan 't koken,
Te bobbelen met sterk geluid;
En weldra zag men golfjes komen,
Die, voortgeduwd door 't krachtig stoomen,
Naar buiten drongen door de tuit.
Zij vormden wonderlijke kringen
En stegen altijd hooger voort:
De ketel ving nu aan te zingen,
Zooals het bij den arbeid hoort.

Dit zingen maakte 't poesje wakker,
Dat dicht daarbij te dutten zat;
Zij keek eens op, maar draaide spoedig
Zich anders om en werd mismoedig,
Daar zij aan 't zingen hekel had.
De ketel liet de poes maar draaien,
Zoo veel zij wou, daar 't hem niet deert;
Zong door en zou gewis gaan kraaien,
Als hij het kraaien had geleerd.

Hierover werd ons poesje nijdig.

— Wie wordt er dan ook graag gesard! —
Eerst trachtte een deun zij nog te spinnen,
Maar telkens als zij wou beginnen,
Dan zong de ketel eens zoo hard.
Van kwaadheid raakte poes aan 't beven
En zei: »Als hij steeds zingen wil,
Dan zal ik hem een oorvijs geven,
Die raak is; dan zwijgt hij wel stil!»

Toch hield de ketel aan met zingen,
Nu eens sopraan en dan weer bas;
Steeds luider liet zijn zang hij hooren;
Men kon het zien aan poesjes ooren,
Hoe lastig die muziek haar was.
»Neen,» — zei ze, »'k duld het nu niet langer!
Zoo'n stoommuziek houdt niemand uit.
Ik zal dien koop'ren ketelzanger
Eens straffen voor zijn naar geluid.»

Wip! springt zij van haar stoel op tafel,
En geeft vol woede met haar poot
Een tik op den gevulden ketel,
Die nu van uit zijn hoogen zetel
Een straal heet water op haar spoot.
Van pijn ving poes aan te miauwen,
Vloog driftig op den zanger aan,
Omvatte hem met bei haar klauwen,
Begoon hem op zijn buik te slaan.